

[Gert Petersen]

inden demonstrationerne havde udviklet sig, sagde de, at der ikke ville være mange, der ville protestere osv. De måtte konstatere, at det forholdt sig anderledes, og det bliver de nødt til at konstatere igen, når det nu drejer sig om den politiske protest.

Så hørte jeg også en ordfører hævde, at 60-70 pct. af dem, der havde nedlagt arbejdet i de dage, var blevet tvunget til det. Man må undskylde mig, måske er det en fiks idé hos mig, at jeg somme tider vender tilbage til det polske problem og drager nogle paralleller, men jeg har nogle gange været ude for, at østeuropæiske funktionærer har prøvet at bilde mig ind, når der var strejke dér, at det var, fordi folk var blevet tvunget til det, og jeg har sagt til dem: det er løgn, hvad I fortæller!

Det må jeg ikke sige til folketingsmedlemmer, så jeg vil ikke bruge dette udtryk om det, folketingsmedlemmerne har sagt, men man tror da vel ikke for alvor, at to tredjedele af arbejderne på en dansk arbejdsplads mod deres vilje lader sig tvinge ud i en konflikt, en demonstration? Hvis man tror det, er man mere naiv, end Vorherre tillader. Men det kan godt være, det er en sådan naivitet, der ligger bagved. Jeg er i hvert fald sikker på, at en meget ubehagelig opvågnen vil vente det nuværende flertal, næste gang der bliver folketingsvalg, og det skal der jo være ifølge grundloven før eller senere, man kan ikke undgå det, og så kommer regnskabs dag. Den ser jeg frem til, men jeg er overbevist om, eller rettere jeg ved, at hundredtusinder af mennesker rundt omkring i det danske samfund, som lider under denne regering og dette flertal, sandelig også ser frem til den dag.

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg spurgte i mit første indlæg den socialdemokratiske ordfører om socialdemokratiets holdning til uddannelsesstilbudsordningen efter et valg, hvis man selv stod med ansvaret, og jeg fik det svar, at man selvfølgelig ville bevare uddannelsesstilbuddene, men også jobtilbuddene; man ville også sikre, at de langtidsledige bevarede tilknytningen til arbejdsmarkedet, men ville ikke nedsætte satsen.

Med hensyn til tilknytningen til arbejdsmarkedet er der ingen uenighed mellem os,

for det er også situationen i henhold til vores aftale med regeringen. Men jeg vil alligevel godt have uddybet svaret, for hvad betyder hr. Svend Aukens svar? Betyder hr. Svend Aukens svar, at socialdemokratiet vil gå ind for, vil sørge for, at en ledig uden nogen tidsgrænse gennem skiftende arbejds- og uddannelsesstilbud kan oppebære maksimale dagpenge? Det er jo det, der er kernespørgsmålet. Betyder det, at man efter hr. Svend Aukens opfattelse skal indrette sig sådan, at hvis man én gang i sin tilværelse efter det fyldte 18. år har haft 26 ugers arbejde og kvalificeret sig til maksimale dagpenge, har man ubegrænset ret uden tidsbegrænsning til maksimale dagpenge via uddannelsesstilbud og jobtilbud uden at have nogen egentlig tilknytning til arbejdsmarkedet? Er det sådan, jeg skal forstå hr. Svend Auken? Hvis det er det, vil jeg gerne spørge: er dette i overensstemmelse med lovgivningen, med § 43 i arbejdsløshedsforsikringsloven?

Der er i år kommet et helt nyt element ind i den politiske debat. Først SiD, siden LO og andre organisationer har besluttet at satse et meget stort beløb, 250 mill. kr., på en kampagne mod regeringen og det radikale venstre. Den beslutning er selvfølgelig for det første et udtryk for, at man har for mange penge, og undertiden sker det jo for mennesker – og det sker altså også for organisationer – der har for mange penge, at de gør helt ekstravagante ting, når de ikke rigtig ved, hvad de skal bruge pengene til. Beløbet her er enormt. Jeg har prøvet at sætte det i forhold til det radikale venstres budget, og i forhold hertil er beløbet så stort, at jeg har nøjedes med at tage renterne af beløbet.

Renterne af 250 mill. kr. i bare ét år er ca. 30 mill. kr. Det er i hvert fald nok til med vores budget at finansiere det radikale venstre i 15-20 år. Det er udtryk for et lidt uhyggeligt misforhold mellem vilkårene for henholdsvis organisationer og politiske partier.

Det skal jeg dog ikke opholde mig ved, men i virkeligheden er det også udtryk for afmagt. Man kan ikke købe sig til den politiske magt. Fagbevægelsen vil erfare, som så mange andre rige har gjort det, at for penge kan man ikke købe alt. Afmagt er det jo, fordi det overhovedet er nødvendigt.

Sådan var det faktisk ikke i gamle dage; da kom sammenholdet af sig selv, fordi man havde fælles interesse i bedre løn- og ar-